

coll on comença la pineda.

Fos perquè era massa aviat o bé perquè no hi havia prou humitat aviat em vaig desanimar. Vaig buscar tots els llocs possibles que conec i un parell o tres d'hores passat el migdia només tenia en el cistell tres o quatre pinenques, aixó sí, molt boniques.

Vaig seguir buscant amb poques esperances, enmig de romegueres i brucs, quan em va cridar l'atenció un tronc que hi havia a terra, gruixut com el braç, que semblava pintat de ratlles marrons i grises. Em vaig quedar mirant-lo una estona, i de cop i volta es va començar a bellugar i desaparegué enmig de la brolla.

No és pas que em facin por les

serps, quan puc les agafo amb les mans, però davant d'aqueixa em vaig quedar bocabadat, sense poder reaccionar. Després vaig anar a tallar una perxa d'avellaner, li vaig fer punxa i vaig tornar-hi per veure si la podia caçar, però ja no hi era. Pel gruix que feia vaig calcular-li uns quatre metres de llargada.

Aleshores ho vaig explicar i molts no s'ho cregueren, però jo cada cop que tornava a l'Avenc no m'ho treia del cap. Tot just fa dos o tres anys, anant tot sol, collint bolets, a la soca d'un pí vaig veure alguna cosa que em semblà un pilot de plàstics cremats. En acostar-m'hi una mica, vaig veure que era una pell de serp. Amb un bastó vaig agafar-ne un tros i me la vaig poder po-

sar de mànega.

Aquesta troballa em confirmà el fet que a l'Avenc hi ha una o dues serps de mesures desconegudes per aquestes terres, i d'acord amb aixó, quan ho vaig explicar als masovers del Perer, l'avi de la casa em va dir que en certa ocasió dalt els prats de la pineda va veure un pollí desbocat amb una serp agafada al coll, que li donava tres o quatre voltes, encara que el cavall va poder desfer-se'n.

Tot aixó és veritat, no us penseu pas que ho explico perquè deixeu tranquil·les les pinenques de l'Avenc, no, tant sols perquè quan hi aneu, vigileu.

MIQUEL ADILLON

DE LA PARRÒQUIA

ST. MIQUEL DE SOREROLS

És ben fàcil parlar d'aquesta església, sufragània de la nostra Parròquia de Tavertet, perquè hi ha molta documentació dels seus temps més antics i perquè la construcció, a més de conservar íntegrament el seu aspecte original, és una petita joia del romànic, que potser no sabem valorar tal com es mereix.

Aviat en celebrarem l'Aplec i estic segur que us abellirà que, a part d'avançar-vos com serà la festa, glosem breument, fent-lo més planer, un article molt tècnic i documentat de Mn. Antoni Pladevall, publicat a la revista AUSA, volum VII, pàg. 330-351, que tracta llargament dels dos aspectes esmentats.

La documentació més antiga - La Parròquia de St. Miquel de Soreros és esmentada en l'Acta de Consagració de St. Romà de Sau, un document del 1061 o 1062. Devia ser, doncs, ante-

